سپُوتر وَوهارِي

رُوت

پويتر شاستر سين ليئل سچِي وارتـا

ڍاٽڪِي ٻولي ۾

سوال

1) اليملڪ ڪي ري ڪري آپ رِي آڪا سُڏو ٻِيجي مُلڪ گيو؟

2) اليملڪ ري ڏِڪران ڪهي قوم رِي ننگريان سين وينهان ڪريو؟

3) رُوت ڪهي قوم رِي هتي؟

4) رُوت آپ رِي ساسُو رِي ڪهيڙِي شيوا ڪرِي تِي؟

5) رُوت نا ڪي ري ڪري سپُوتر وَوهارِي ڪهيو جائي تو؟

6) رُوت ڪي رو پَلو اودِيو؟

فهرست

نمبر	مضمون	پنو نمبر
1	اليمَلڪ رو آپ ري آڪا سُڏو موآب ري مُلڪ جاڻ	1
2	بيت الحم شهر سين رُوت نا پيڙي لي نعومِي رو پَڇو آڻ۔	4
3	رُوت تي بوعز رِي ديا	10
4	رُوت رو بوعز نا پَلو اودڻ رِي وينتِي ڪرڻ	17
5	بوعز رو رُوت نا پَلو اوداڻ	22

سپُوتر وَوهارِي رُوت

اليِمَلڪ رو آپ ري آڪا سُڏو موآب ري مُلڪ جاڻ

اي اُوئان ڏينهان رِي وات اَهي، جڏهين اِسرائيل مُلڪ ۾ ڪوئِي بادشاهہ ڪو هتو آن اُٿ هيڪ سردار سجي قوم را فيصلا ڪَرتو۔ اُوئان ڏينهان ۾ اُوئي مُلڪ ۾ ڏُڪاڙ پيو۔ اُٿ يهودا ري علائقي ري بيت الحم شهر ۾ اليملڪ نُون رو هيڪ ماڙهو راهتو، جڪي را ٻہ ڏِڪرا هتا۔

هيڪي رو نُون ڪِليُون آن ٻيجي رو نُون محلونَ هتو۔ اليملڪ رِي ڏوسي رو نُون نعومِي هتو، آن او افراتي گهراڻي را هتا۔

عوبيد يسي رو ٻاپ هتو آن يسي سين دائود بادشاهہ ٿيو۔

بوعز رِي پيڙهي اُوئي ري ڏاڏي فارص سين لي دائود بادشاهہ تائِين۔

فارص را اولاد اي اَهي:

فارص سين حصرونَ ٿيو۔

حصرونَ سين راما ٿيو۔

راما سين عميناداب ٿيو۔

عميناداب سين نحسونَ ٿيو۔

نحسونَ سين سلمُون ٿيو۔

سلمُون سين بوعز ٿيو۔

بوعز سين عوبيد ٿيو۔

عوبيد سين يسي ٿيو۔

آن يسي سين دائود بادشاهہ پيدا ٿيو۔

پڇَي اين ٿيو تہ، ڏُڪاڙ ري ڪري الِيمَلڪ آپ رِي آڪا سُڌو لڏي موآب ري مُلڪ ۾ جائي ڌاريان ري جين رهڻ لگو۔

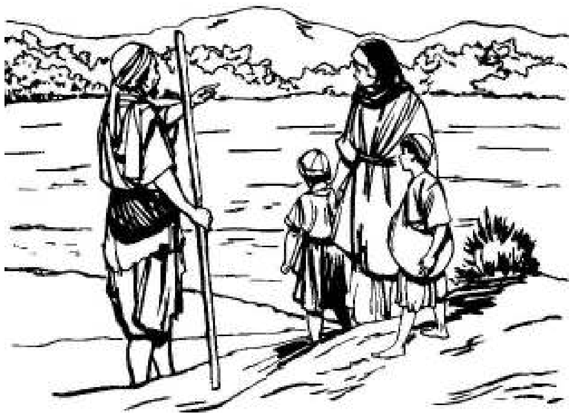

اُوئي سين پڇَي نعومِي رو ڏٽِي الِيملڪ گُذاري گيو آن پڇَي اوئي رِي آڪا ۾ ترن جيٽا جائي بچيا۔

اُوئي سين پڇَي مُبارڪ ڏينڻ واڙيان پاڙي ريان ڏوسيان اُوئي ننڍئي ٻاڙيئي رو نُون عوبيد رکيو، جڪي رو مطلب اَهي خدمت گار آن پڇَي اُوئان اي وات مشهور ڪرِي تہ، نعومِي سارون هيڪ ڏِڪرو جائو اَهي۔

پڇَي نعومِي رَي پيئان ڍِڪران موآبي قومہ ريئان نينگريان سين وينهان ڪريو، اُوئان ہِ هيڪِي رو نُون عُرفا آن پيجِي رو نُون رُوت هتو۔ ڪليون عُرفا سين آن محلون رُوت سين وينهان ڪريو۔

پڇَي موآب مُلڪ ہِ آڻ سين تقريبن ڏسان سالان سين پڇَي او ٻئي چوڪَرا پڻ گُذاري گيا۔ پڇَي نعومِي آپري ووهاريان پيڙِي هيڪلِي رهي گئِي، ڪِي تہ نعومِي رو ڌڻِي الِيملڪ موهر ئي گُذاري گيو تو آن اُوئي سين پڇَي اُوئي را ٻئي ڍِڪرا پڻ گُذاري گيا۔

تڏهين اُتلين لوگائين آئين، نعومِي نا مُبارڪ ڏنِي تہ، ”ايشوَر ري واڪاڻ هوئي، جڪي اوهان نا پوترو ڏنو اَهي، ايئي ري ڪري تہ جين او اَوهان نا سنڀالي۔ ايشوَر ايئي نا اِسرائيل قومہ ہِ نالي واڙو ٿاَهي۔

اوهان رِي ووهارِي اوهانجِي گهڻِي شيوا چاڪري ڪرِي تِي، آن اُوئي سَت ڍِڪران سين وڌيڪ اوهانجي شيوا ڪرِي اَهي۔ آن اج اوهان نا هيڪ پوترو پڻ ڏنو اَهي، جڪو اوهانجي پيري ہِ شيوا ڪرسي آن سنڀالسي۔“ پڇَي نعومِي اوئي چوڪريئي نا ڪوڙي ليو آن او اُوئي نا سنڀالڻ لگِي۔

بيت الحم شهر سين رُوت نا پيڙِي لي نعومِي رو پَڇو آڻ.

اُوئي سين پڇَي نعومِي سنيڙيو تہ، ”هي اِسرائيل مُلک ۾ ڏُڪاڙ ڪو اَهي، پڻ ايشوَر اُوئي مُلک تي ديا ري نظر ڪرِي اَهي.“ تڏهين اُوئي اي ارادو ڪريو تہ، ”هي هون آپ رِي وَوهاريان سميت آپ رَي علائقي يهودا سمهون پڇِي وڙي جائيس. پڇَي او ترن ئي جاڻين اُوئي گان سين روانين ٿين، آن جڏهين ڪينهڪ اگهين گين،

تڏهين نعومِي آپ رِيان ووهاريان نا ڪهيو تہ، ”جيهڙي نموني اوهان مانهجيَ مريهاتان ڏِڪران رِي آن مانهجي تمام گهڻي شيوا ڪري اَهي، اين ايشوَر اوهانجِي مدد ڪري! پڻ هي اوهين آپ رِي مائيتران وَٽ پڇين وڙي جائو. ايشوَر ڪري تہ، اوهانجا ما پاپ اوهان سارون سُٺا گهر جوئي، آن اَوهين آپرو گهر وسائو آن سُکي رَهو.“

ايهڙي نموني بوعز رُوت نا پَلو اوڍايو.

پڇَي بوعز آپ رِي لوگائي رُوت وٽ گيو آن ايشوَر رِي ديا سين او پيٽ سين ٿئي آن اُوئي رو ڏڪرو جائو.

پڇَي نعومِي آپ رِيان ٻيان ووهاريان نا ڀانڪران گَتي آن او اوڇينگاران ڏي روڻ لڳِي۔

تڏهين عُرفا آن رُوت کهيو تہ، ”اَسين آپ ري ما ٻاپ وَٽ پڇَي وڃي کو جائون، پڻ اوهان پيڙين هلسان آن اوهان رَي ماڙهوئان ۾ راهسان۔“

تڏهين نعومِي کهيو تہ، ”نان ڏِڪرين، اوهين پڇين وڃو۔ اوهين کي ري کري مين پيڙين تين هَلو؟ ڪِي هي ايئي عمر ۾ هون کو وڃي ڏِڪرا جڻيس، جڪو اوهان را ڌڻي ٿيسي؟

نان نان، ڏِڪرين! اوهين پڇين وڃي جائو۔ هون هي پيرسن ٿي گئي انهان، آن هي هون ڪوئي ڌڻي کو ڪران۔ پڻ جي هون اِين ڪران، آن ڏڪرا ٿي،

تو ڪِي، اوهين اُوئان ري وڏان ٿيڻ رِي واٽ جوسو؟ آن اُتي تائِين ڪوئي ٻيجو ڌڻي کو ڪرو؟ نان، ڏِڪرين! اِين کو ٿي، ڪِي تہ مِنا اوهان تي ديا تي آئي، اسين تَرن ئي رنڏولان اَهان، پڻ اوهانجِي عمر اَهي مانهجو ڪِي اَهي؟ اُونئي ايشوَر مين سين اَرُوٽ اَهي۔“

آن محلونَ رِي رنڏول ڏوسي رُوت موآبِي نا پَلو اوڍِائون تو، ايئي ري کري تہ، محلونَ ري پيڙهي هَلتي رهي، آن اُوئي رِي ٻني ڏاريان نان لي جائي۔ اوهين سجائي اَج ايئي وات را شاهد اَهو۔“

تڏهين سجان ماڙهوئان جڪو اُٿ هتا آن پنچات واڙان کهيو تہ، ”اسين اِيئان واتيان را شاهد اَهان،

ايشوَر کري تہ، او ڏوسي رُوت، جڪي نا اوهين پَلو اوڍِاسو،
اُوئي نا جام برکت جُوڙي آن اُوئي ري آکا وڌي۔
جين اَسان رَي ڏاڏيان راخل آن ليا نا برکت جُڙِي
جڪي سين اسان جِي اِسرائيلِي قوم پيدا ٿئي۔
ايشوَر کري تہ، تون اسان جي افراتِي قوم ۾ مشهور ٿين
آن بيت لحم شهر ۾ تاهجو نُون هوئي۔

آن جڪو اولاد تيئن سين ٿي اُوئان نا ايهڙي عزت آن مان جُڙِي۔ جين اَسان ري ڏاڏَي يهودا آن ڏاڏِي تمر ري ڏِڪري فارص رِي آکا نا جُڙِي۔“

پڇَي وڙي هيڪِي ٻيڄِي نا پانڪران گَتي روڻ لڳين. پڇَي عُرفا تو موڪلائي پڇِي وڙي ڳئِي پڻ رُوت آپ رِي ساسُو رو سات ڪو ڇڏيو. تڏهين نعومِي رُوت سين ڪهيو تہ، ”جو ٻَچا! تاهجي جيٺاڻي آپ رِي قوم آن آپ رِي ڏيوان وَٽ پڇِي جائي پئَي. تون پڻ ايئي پيڙِي پڇِي وڙي جا.“ تڏهين رُوت ڪهيو تہ، ”مِنا پڇِي مان ميلهو، پڻ آپ پيڙِي رهڻ ڏيو. جِٿ اوهين جاسو، اُٿ هون پڻ هليس، آن جِٿ اوهين رهسو اُٿ هون پڻ رهيس آن اَوهانجِي قوم مانهجِي قوم ٿيسي، آن جڪو اوهانجو ايشوَر هوسي اوهيج مانهجو ايشوَر هوسي.

پڇَي اُوئي ماڙهو بوعز نا ڪهيو تہ، ”اي ٻني اوهين پلين ناٽي سين ليو.“ تڏهين اُوئي ماڙهو آپ رِي جُتي اُوتاري بوعز نا ڏنِي.

پڇَي بوعز اُوئي پنچات واڙان آن سجان ماڙهوئان ري روبرو ڪهيو تہ، ”اوهين شاهد اَهو تہ، اي ٻني نعومِي سين اُوئي ري گهر واڙي اليملڪ آن اُوئي ري ڏِڪران ڪليون آن محلون رِي سَجي ٻني مين ناٽي سين لَئي رِي اَهي.

آن هون ايشوَر رو قسم کائي وچن تِي ڪران تہ، جِتي تائِين اوهين جيتا اَهو اُتي تائِين هون اَوهان پيڙِي رهيس. آن جِٿ اوهان نا زمين داخل ڪرسي اُت هون پڻ پُوري جائيس. آن جي هون اي وَچن پورو نان ڪران تو ايشوَر منا گهڻِي سخت سزا ڏي."

پڇَي نعومِي سمجهي گئي تہ، رُوت مانهجو پاسو ڪو ڇڏي، تڏهين اُوئي ڪئين ڪو ڪهيو.

پڇَي او پنڌ ڪرتين ڪرتين نيٺ، بيت لحم شهر ۾ پُجي گين. جڏهين نعومِي گهڻان سالان سين پڇَي آپ رِي وَوهارِي پيڙِي شهر ۾ آئِي، تڏهين گهڻا ماڙهو حيران ٿي گيا. آن شهر رين لُگائين آپت ۾ ڪيهڻ لگين تہ، "ڪِي اَي سچائين نعومِي اَهي؟"

پيساڙسو، تہ جين جَي رُوت نا ڏِڪرو جاپي تو رُوت سين موهر او ٻني اُوئي چوڪَري نا جوڙي آن اليملڪ رِي پيڙهي هَلتي رهي."

تَڏهين اُوئي ڪهيو تہ، "اِين تو هون ڪو ڪران. ڪِي تہ جي مين اِين ڪريو، تو مانهجي ملڪت سين مانهجي اولاد نا گهڻ حصو جُڙسي. ايئي ري ڪري پلين اوهين ليو."

اُوئي وقت اِسرائيل مُلڪ ۾ اي رواج هتو تہ جڪو ماڙهو آپ رِي ٻني ويچتو او آپ رِي جُتي اُتاري ٻنِي ليڻ واڙان نا ڏيتو. اين ڪَرڻ سين ماڙهو سمجهي جاتا تہ، زبان پڪِي ٿي گئي اَهي، آن جڪي ماڙهو رو زمين ليڻ رو پهيلڪو حق ٿيتو او آپ رو حق پيجان نا ڏيتو، اُوئي نا پڻ اَهيج ڪرڻو پڙتو.

تڏهين نعومِي اُوئان نا کهيانتي تہ، ”مِنا نعومِي نا کهو، کِي تہ ايئي رو مَطلب اَهي ’ڀاگواڙي‘. پڻ ايشوَر جکي ۾ تمام گهٹِي طاقت اَهي. اُوئي مِنا گهٹا ڏُک ڏِنا اَهي، ايئي ري کري مِنا نِڀاگِي کهو.

جڏهين هون اِها سين گئِي تِي اُوئي ٹاٹي هون گهٹِي سُکِي هتِي، پڻ ايشوَر مِنا ڏُکِي کري اِٹ لي آيو اَهي. توئي پڻ اوهين کي ري کري مِنا نعومِي کهو تين، جڏهين تہ ايشوَر مين سين کاوڙجي گيو اَهي آن مِنا گهٹا ڏُک ڏِنا اَهي؟“

بوعز رو رُوت نا پَلو اوڍاڻ

اُوئي ڏينهہ بوعز شهر ري وڏي دروازي وَٹ جائي ٻيٺو، جِٹ پنچات واڙا فيصلا کَرتا. پڇَي جکي وارث ري باري ۾ بوعز کهيو تو او ماڙهو اُوئي آتو ڏٺو. تڏهين بوعز اُوئي سين وات وِگت کرڻ سارون اُوئي نا سڏ کريو آن آپ وَٹ ٻيساڙيو.

پڇَي بوعز شهر رَي ڏسان پٹيلان نا پڻ منگايا آن اُوئان نا اُٹ ٻيساڙيا.

پڇَي اُوئي ماڙهو نا کهيو تہ، ”اَسان ري عزيز اليملک رِي گَهرواڙِي نعومِي موآب ملک سين وڙي پڇِي آئي اَهي آن اليملک رِي ٻنِي ويچي تِي. مين دِل ۾ خيال کريو تہ، موهر اوهان سين وات وِگت کران، کِي تہ مين سين وڌيک نيڙيا اوهين اُوئان را وارث اَهو. ايئي ري کري جي تِنا او زمين ليٹِي اَهي، تہ اج پنچات واڙان آن سجان ماڙهوئان ري روبرو ويچاتي ليو، جي نان تو پڇَي هون ليئان.“

تڏهين اُوئي ماڙهو کهيو تہ، ”نيک اَهي هون ناٹي سين او ٻني ليان تو.“

پڇَي بوعز اُوئي نا کهيو تہ، ”نيک اَهي، جي اوهان نا او زمين ليٹي اَهي تو نعومِي رِي موآبِي ووهاري رُوت نا پڻ پَلو اوڍائي گهر ۾

اَيھڙي نموني نعومِي آپ رِي موآبِي وَوھارِي پيڙِي موآب مُلڪ سين پڇِي وڙي بيت لحم شھر ۾ آئِي۔ اُوئي وقت جَوو ري فصل رو لابارو شروع ٿيو تو۔

رُوت تي بوعز رِي ديا

اُوئي شهر ۾ هيڪ شاهُوڪار ماڙهو راهتو، آن او نالي واڙو هتو. او نعومِي ري ڏٽي اليملڪ رو عزيز هتو آنَ افراتِي گهراڻي رو هتو. اُوئي رو نُون بوعز هتو.

پڇَي هيڪ ڏينهه رُوت آپ رِي ساسُو نعومِي نا ڪهيو ته، ''ٻائيَجِي مِنا موڪَل ڏيو، ته هون ٻنِي ۾ چُونڊو ڪرڻ جائو، تي سگهي تو ته، ڪهي نا مين تي ديا آئي، آن او مِنا آپ رِي ٻنِي ۾ چُونڊو ڪرڻ ڏي.''

تڏهين نعومِي ڪهيو ته، ''نِيڪ اَهي ڏِڪرِي، پلي جا.''

تڏهين او ٻنِي ۾ گئِي، آن جَوو رو لابارو ڪرڻ واڙان ري وانسي جِت جِت گڏا ٻندل هتا، او اُت چُونڊو ڪَرڻ لڳِي. آن او ٻنِي بوعز رِي هتِي.

جڏهين او گهري آئِي تڏهين رُوت رِي ساسُو اُوئي سين پُڇيو ته، ''تون آئي ڏِڪرِي! سنيڙا بوعز سين تِنا ڪيهڙي وڙتي جُڙي.؟''

پڇَي رُوت او سجِي وات ڪري سنيڙائِي، آن ڪهيو ته، ''بوعز مِنا اوهان وَت ٺلهي هَتي ڪو ميلهِي، پڻ جَوو ري ڏان را ڇهه سوپڙا پري ڏِنا اَهي.''

تڏهين اُوئي رِي ساسُو ڪهيو ته، ''ٻَچا! هي تون ڳٽتي مان ڪر پڻ اسين اُوئي ري واٺ جوسان ته، اَج ڪِي ٿيسي؟ ڪِي ته بوعز ايهڙو ماڙهو اَهي ته، جِتي تائِين او آپرو ڪم جڪو اُوئي ڏسيو اَهي، او پورو ڪونهين ڪَري، اُوتي تائِين او ماٺ ڪري ڪو ٻيسي.''

اُوئي ٽاٽي بوعز شهر سين جڏهين آپ ري فصل نا جوڻ سارون آيو، تڏهين لابارو ڪرڻ واڙان سين خبرچار لي ڪهيو تہ، ”ايشوَر اَوهان رِي مدد ڪري!“

تڏهين اُوئان ڪهيو تہ، ”ايشوَر اَوهان نا پڻ برڪت ڏي!“

پڇَي بوعز لابارو ڪرڻ واڙان لاَهياران ري جماندار سين پُڇيو تہ، ”او ڏوسِي ڪُوڻ اَهي؟“

تڏهين اُوئي ڪهيو تہ، ”او موآبِي ڏوسِي اَهي، جڪو موآب ملڪ سين نعومِي پيڙِي آئِي اَهي۔

ساڪڙو ايئي لابارو ڪرڻ واڙان وانسي ٻنڌل گڏان ري وِچا چُونڊو ڪرڻ رِي موڪَل منگِي تِي۔ اُوئي ٽاٽي سين لي اَجا تائِين ايئي ٻنِي ہِ چُونڊو ڪري پئِي۔ او رُڳو هيڪي دفعا ڦونڪارو ڪاڻ سارون پونگڙِي رِي چانه ہِ گئِي تِي۔“

پڇَي رُوت جائي اُوئي ري پَگانٿيئي سوئي رهِي، آن وڏي اَسُور رو اُٺِي جڏهين اجان اَنڌارو هتو جڪي ہِ ڪوئي ڪي نا صحيح نموني اوڙڪي ڪوتي سگهيو۔ اُوئي ٽاٽي بوعز اي وات سوچتو تو تہ ڪهي ماڙهو نا اي خبر نان پڙي تہ، ڪڙي ہِ رات ڪوئِي لوگائي آئي، رهِي تِي۔

رُوت ري جاڻ ري ٽاٽي بوعز اُوئي نا ڪهيو تہ، ”تون آپ رِي چُنڙي اِٿ وِچا۔“ تڏهين اُوئي جَوو ري ڏان را ڇهہ سوپڙا پَري اُوئي چُنڙي تي رکيا آن رُوت او ڪٽي گهري آئِي۔

تَڏهين اُوئي ڪهيو، ”هون اَوهان جِي نوڪرياڻِي رُوت اَهان. اوهين مانهجي ڏٽي را نيڙا عزيز اَهو، آن اسانجا وارث اَهو. ايئي ري ڪري اَپڻي رواج ري جين اوهين مِنا پَلو اوڍائي آپ رِي گهر ۾ پيساڙو.“

تَڏهين بوعز ڪهيو تہ، ”ايشوَر تِنا سورهي سُکي رَکي. اَج تائِين تين جِتي تاهجِي ساسُو ري شيوا چاڪري ڪرِي اَهي، اي تين تمام سُٺو ڪم ڪريو اَهي. پڻ جڪو اَج تين مين مَٿي مهرباني ڪري اَهي، اي اُوئي سين پڻ وڏي وات اَهي. ڪِي تہ تون آپ رِي مرضي سين ڪهي اَمير يا غريب جواڻ جماڻ ماڙهو رو گهر مَنڊي سگهي تَي، پڻ تين اِين ڪو ڪريو. ايئي ري ڪري هي تون پيهاج مان، ڪِي تہ شهر رَي سجان ماڙهوئان نا خبر اَهي تہ تون سُني آن نيڪ نيت لوگائي اَهين. ايئي ري ڪري جين تون ڪهيس هون ڪرڻ سارون تيار اَهان.

اي صحيح اَهي تہ هون اوهانجو نيڙيو وارث اَهان پڻ مين سين وڌيڪ نيڙيو اَوهانجو وارث اَجان پيجو اَهي.

تون ڏينهہ اُگڻ تائِين پلين اَٿ ريهہ هون سواري جائي اُوئي ماڙهو نا پُڇيس تہ، ڪِي او تين سين پَلو اوڍسي يا نان؟ جي اُوئي هوئي ڪريو تو ٺيڪ، نتاڻِي هون ايشوَر رو قسم ڪائي ڪهان تو تہ، هون تِنا پَلو اوڍائي گهر ۾ پيساڙيس. هيٺان تون پَلين سوئي راها.“

پڇِي بوعز رُوت نا پريم سين ڪهيو تہ،

”سنپڙ ڏِڪرِي! اَج سين لي تون پيجي ڪهي ري ٻنِي ۾ چُونڊو ڪَرڻ مَتان جائي پڻ مانهجِي نوڪراڻيان پيڙِي جائي مانهجِي ٻنِي ۾ چُونڊو ڪري. جِٿ جِٿ مانهجا نوڪر لاٻارو ڪري پيا اُٿ مانهجي نوڪران وانسي وانسي جائي چُونڊو ڪري، مين آپ ري ماڙهوئان نا سمجهايا اَهي تہ، او تاهجو نُون ڪو لي آن جڏهين تِنا تِرس لگي تڏهين تون پلين ايئان ري گهڙي سين پاڻي پيئي.“

تڏهين رُوت اُوئي ري پَگي پئي ڪهيو تہ، ”هون تو ڏارياڻي اَهان، توئي اوهين مين تي ڪي ري ڪري اِتو رحم ڪرو تا؟“ تڏهين بوعز ڪهيو تہ، ”منا خبر اَهي تہ، تين آپ رَي پَتِي گُذاري جاڻ سين پڇِي پڻ آپ رِي ساسُو رِي ڪِتي شيوا ڪرِي اَهي

آن تين آپ رَي ما ٻاپ آن آپ رو وطن ڇڏي اسانجي ماڙهُوئان ۾ آئِي اَهي، آن اسانجي ڌرم نا قبول ڪري ايشوَر مَثي ڀروسو ڪريو اَهي۔ هي ايشوَر تِنا ايئي ڪم رو ڦل ڏي آن سُکي رکي۔“

تڏهين اُوئي ڪهيو تہ، ”سائين، هون تو اوهان رِي نوڪرِٽي پڻ ڪو اَهان، توئي پڻ مين مٿي اِتي ديا ڪرِي اَهي۔ اي تو اوهان ري مهرباني اَهي۔“ تڏهين ٻيپاران رَي ٽاٽي بوعز رُوت نا ڪهيو تہ، ”اِرهي آ ڏِڪرِي، اَنگوران ري ڪَٽري رس سين روٽي کا۔“ تڏهين لابارو ڪرڻ واڙان لاَهياران پيڙِي روٽي کاڻ سارون گئِي،

تڏهين رُوت آپ رِي ساسُو نا ڪهيو تہ، ”جين اوهين ڪهسو اوهيج هون ڪريس۔“ پڇَي او کڙي تي گئي، آن جين اُوئي ري ساسُو ڪهيو تو اوهيج اُوئي ڪريو۔ جڏهين بوعز روٽي کائي ڌراپيو، تڏهين او ڏاٽان رِي ڪوڙِي رَي پاسي ۾ جائي سوئي رهيو۔ اُوئي سين پڇَي رُوت آهستي آهستي آئي اُوئي ري پڳان سين رَلي پَرهي ڪري آپ اُوڍي پڳانٿئي سوئي رَهي، آن اُوئي ري جاڳڻ رو اِنتظار ڪرڻ لڳِي۔ پڇَي آڌي رات رو بوعز چِڙڪ پَري اُٿي ٻيٺو آن اِيها اُوها جوڻ لڳو۔ ڪِي جوئي! تو پڳانٿيئي ري پاسي هيڪ لُگائي سُتي پئي اَهي۔

بوعز پُڇيو تہ، ”تون ڪوڻ اَهين؟“

رُوت رو بوعز نا پَلو اوڍڻ رِي وينتِي ڪرڻ

هيڪ ڏينھ نعومِي آپ رِي ووَھارِي رُوت نا ڪھيو تہ، ”مانھجِي مرضي اَھي تہ تون سُکي رھي، ايئي ري ڪري جي ڪو ايھڙو ماڑھو هوئي جڪو تِنا سُکِي رکي، تو ايئي مِ تاھجِي ڀلائي اَھي۔

تِنا تو خبر اَھي نان؟ تہ، بوعز جڪي ري نوڪرياڻيان پيڙِي تون چُوندو ڪرڻ جاتِي، او ماڑھو اَپڻي ساسران منھينلو اَھي آن اسانجو وارث پڻ اَھي۔ ايئي ري ڪري ھي ھون جين تِنا ڪھان اين اَپڻِي ريت ري جين ڪر۔ ھي تاھجي سُوگ را ڏينھ پُورا ٿيا ايئي ري ڪري ھي جھلِي، مَٿو ڌوئي، سُٺا ڱيا پيھري، سنيري تيار ٿي۔ بوعز اَج رات رو ڪرو اُپڻ جاسي۔ تون اُت جا۔ پڻ جِتي تائِين او روٽي پاڻي ڪائي پئي نان لي اُتي تائِين تون اُوئي نا ڏيکاڙو مَتي ڏئي۔

پڻ تون اُوئي رو خيال رَکي تہ او ڪِٿ تو اونگھاجي، پڇَي تون اُت جائي آن اُوئي ري پَگان سين رَلي پرھي ڪري آن تون آپ اوڍِي آن اُوئي رَي پگانتيئي سُوئي رَھي۔ پڇَي تون اُوئي ري جاگڻ رِي واٽ جوئي۔ جڏھين او جاگسي، تڏھين او سمجھي جاسي تہ، تون اُوئي رو پَلو اوڍڻ چاھي تِي۔ آن پڇَي او تِنا سنيڙاسي تہ تِنا ڪِي ڪرڻو اَھي۔

بوعز اُوئي نا سيڪل ڏاٽيا پڻ ڏنا۔ آن او ڏاٽيا آن روٽي ڪائي ڏراپي۔ آن ڪينھڪ ڏاٽيا بَچائي رکيا۔

پڇَي وڙي چُوندو ڪرڻ لڳِي، تڏھين بوعز آپ رَي نوڪران نا ڪھيو تہ، ”جي اي موآبي ڌوسي جَووئان رَي ڳڏا ري وِچا چُوندو ڪري توئي اُوئي نا چُوندو ڪرڻ ڏيا

آن جڏھين اَوھين ڳڏا ٻنڌو، تڏھين ڳَڏان سين ڪينھڪ سِرا اُوئي سارون ڇڏتا جايا تہ پلين او گھڻو چُوندو ڪري جائي اُوئي نا ڪئين متان ڪھيا۔“

پڇَي سانج تائين اُت اُوئي چُوندو ڪريو، آن جڏھين چُوندي نا ڪُٽي اُپڻيو تڏھين اَڌ ايڪ مَڻ جِتا ڏاٽا ٿيا۔

او ڏاٽا لي گھري آپ رِي ساسُو نا ڏنا. آن ٻيپاران را بچايل ڏاٽيا پڻ ڏِنا۔ تڏھين اُوئي رِي ساسُو حيران ٿي کھيانتِي تہ، ”تين کي رِي ٻنِي ۾ چُونڊو کريو اَھي؟ ايشوَر اُوئي نا برکت ڏي جکي تين تي اِتي ديا کري اَھي۔“

تڏھين رُوت کھيو تہ، ”جکي ماڙھو رِي ٻنِي ۾ مين چُونڊو کريو تو، اُوئي رو نُون بوعز اَھي۔“

نعومِي آپ رِي وَوھارِي رُوت نا کھيو تہ، ”ايشوَر اُوئي نا برکت ڏي، جکي ري کري ايشوَر اسان تي ديا کرِي اَھي۔ آن اَسانجي ڏٽيان ري لَج رکِي اَھي آن بوعز تو اُونئي اَپڻو وارث اَھي۔“ تڏھين رُوت کھيو تہ، ”اُوئي تو مِنا کھيو اَھي تہ، جِتِي تائِين لابارو ھَلتو رَھي اُتِي تائِين تون لاَھياران ري وانسي چُونڊو کرتِي رَھي۔“

تڏھين نعومِي کھيو تہ، ”نِيک اَھي ڏِکرِي، تون اُوئي ري نوکرياڻيان پيڙِي سٿوارو کري چُونڊو کرڻ جائي، ايئي ري کري تہ کوئي تاھجو نُون نان لي۔“

پچَي جِتان ڏينھان تائِين جَوو آن کڻک رو لابارو ھَليو، اُتي تائِين رُوت بوعز ري نوکراڻيان پيڙِي چُونڊو کرڻ سارون جاتِي رھي آن او آپ رِي ساسُو پيڙِي راھتِي۔